

Şekerci Sabri Amca

– A.Müfit KUTLU · 23 Aralık 2009

B.

Çanakkale kahramanı Koca Seyit'in köyünün bağlı olduğu on bin nüfuslu küçük bir ilçe Havran .

Bereketli zeytin ormanlarının kapladığı ovanın ortasında yazın sıcak , kışın ılıman , sıcak kanlı , sevecen insanların yaşadığı bu kasabada bir zamanlar kimler yaşamamış ki . Gelip geçmişler ...

Kasaba mezarlığı Anadolu'muzun en eski bekleme salonlarından .. Bu toprakların tapu senetleri onlar . Ne zaman çevre yolundan yaklaşısam gaz kesip , radyoyu kapatıp , fatihalar okuyarak bu eski misafirleri selamlayıp geçerim .

Komşumuz Macide Hanım anlatmıştı :

" Havran'da oturduğumuz mahallede herkes birbirini tanır , komşular birbirini severdi . Bir , iki katlı , bahçeli evlerde yaşayan insanlar düğün , bayram , kandil , seyran oldu mu hareketlenirler , o vakit hiç kimsenin yaşamadığı zannedilen sokaklar birden hareketlenirdi . Kimin çocuğu olmuş , kimin kızı evlenmiş , hangi delikanlı askere gitmiş , bunlar ninelerimizin , teyzelerimizin birinci meselesiydi .Dertlinin derdiyle ilgilenmek onlara kendi dertlerini , yorgunluklarını unuttururdu . Biz çocuklar ekmek elden su gölden hayatın bütün kaygılarından uzak bambaşka bir oyun dünyasında yaşadık . Karnımızın acıktığını bile fark edemez , annelerimizin " Haydi yemeğe " haykırışıyla ayaklarımız sürüyerek kir pas içinde evin kapısından dalardık .

Beş taş , saklambaç , kör ebe , evcilik , oyun içinde oyun icat eder , bunun dışında her şeyi unutturduk ama komşumuz Sabri Amca'yı sokağın başında gördük mü bir asker gibi hepimiz toparlanır sıraya geçerdik . Çünkü Sabri Amca öyle isterdi . Onun cebinden çıkarıp kirli avuçlarımıza koyduğu şekerleri ağızımıza atarken teşekkür etmesini bile bilmezdik . Onun adını Şekerci Sabri Amca koymuştuk . Bizim hayal dünyamızı ancak onun varlığı bölebilirdi . ' Şekerci Sabri Amca geliyor ' diye birimiz bağırırdı mı hemen oyunlar durur ve saf düzenine geçerdik . Hiç boş geçmezdi .

Bir gün olağan dışı bir hareketlilik ve bağrıışmalar biz çocukların da ilgisini çekti . Merakla herkesin koştuğu yöne doğru fırladık . Dumanlar gökyüzünü kaplamış , insanlar ellerindeki kovalarla su taşıyorlar , yanan evin kapısından girmeye çalışıyorlar ama alevler cehennemi bir fırından fışkırır gibi insanların yüzünü yalıyor . Karşı duvarın dibinde dizleri üstüne çömelmiş Şekerci Sabri Amca , yorgun gözlerinden akan yaşları silerken bir şeyler mırıldanıyordu : " Bu da Allah'tan ... Bu da Allah'tan ."

Komşuların çırpınmasına rağmen Sabri Amca'nın yanıp kül olan evinden bir çöp bile kurtarılamadı . Onları komşular misafir etti . Kısa sürede başka bir ev yaparak iğneden ipliğe tüm eşyalarını komşular

düzdüler . "

Bayram ziyaretine gittiğimiz Macide Abla , ne zaman şeker yesem Sabri Amca'ya rahmet okurum diyor .

İnsanlar unutulmamak için piramitler , anıt mezarlar , heykeller yaptırıyor ama icabında bir küçük şeker bile insanların rahmetle anılmasına vesile teşkil edebiliyor .

Ben de hiç görmediğim fakat dinleyerek sevdiğim Şekerci Sabri Amca'ya rahmet okudum.

Bu da Allah'tan Sabri Amca ! Bu da Allah'tan ...